

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 270.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΑΝ ΤΟΝ ΑΝΕΜΟ ΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Σκιές

*Τη νύχτα που γεννήθηκαν οι σκιές
στα αιώνια αντήχησε ο χορός σου.
Φορούσες πέπλο λευκό,
δεν δάκρυσε ποτέ το φως σου.
Και γέλασες.
Ακόμα κι αν μία χαραμάδα μου
μείνει ζωντανή, είπες,
τυφλές θα μείνουν οι σκιές.
Αδύναμες.
Βορά στου ανέμου τη χοάνη.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κτήμα Ραβέν, Πυρηναία, Φεβρουάριος 2010

Τα μάτια της υψώθηκαν στον ουρανό, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να βρει τη μόνη βοήθεια που θα μπορούσε να της δοθεί δίχως όρους. Κι αυτός όμως έδειχνε να την έχει εγκαταλείψει. Δεν μπορούσε να εξηγήσει αλλιώς την οργή που αντίκριζε στα σύννεφα, εκείνες τις φορτωμένες γκριζες αέριες μάζες που απειλούσαν να ξεβράσουν από στιγμή σε στιγμή όλους τους χειμάρρους νερού, βαρύ φορτίο στα σπλάχνα τους τόσες ώρες.

Κρύωνε. Τα χέρια της, παγωμένα και άκαμπτα, πάσχιζαν να τυλίζουν γύρω της τη λεπτή της καμπαρντίνα και ταυτόχρονα να προσφέρουν λίγη παραπάνω ζεστασιά στο κορμάκι που αναπαυόταν ανυποψίαστο στον κόρφο της. Ο άνεμος, άγριος και άστοργος. Οι πρώτες χοντρές σταγόνες έκαναν τα δόντια της να κροταλίσουν. Έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια, λες και έτσι θα ξέφευγε από όλους τους δαίμονες που έδειχναν να την κυνηγούν.

Ο κεραυνός έπεσε κάπου εκεί γύρω. Ο κρότος τής τρύπησε τα αυτιά. Θα μπορούσε να κάνει μεταβολή και να γυρίσει τρέχοντας στην ασφάλεια του νοικιασμένου αυτοκινήτου, αλλά τα πόδια της, υπακούοντας, θαρρείς, στην ίδια θέληση που είχε κυριεύσει το πανικόβλητο μυαλό της, καρφώθηκαν πεισματικά στο χώμα.

«Δειλή!» ψέλλισε, πασχίζοντας να ανακτήσει το κουράγιο της. «Ήρθες ως εδώ για να φύγεις; Τι μπορεί να σου κάνει; Πόσο πιο πολύ μπορεί να σε πονέσει;»

Κοίταξε γύρω της. Παντού βουνά· οι ανεμοδαρμένες κορυφές τους έμοιαζαν στο μισοσκόταδο με τέρατα. Τις κοιλάδες δεν μπορούσε πια να τις δει. Καθώς ανέβαινε τους φιδογυριστούς δρόμους με το αυτοκίνητο, η θέα των απέραντων καταπράσινων εκτάσεων την είχε ηρεμήσει λίγο, αλλά τώρα η πραγματικότητα τη χτυπούσε πάλι καταπρόσωπο. Ήταν μόνη· στη μέση του πουθενά· σε μια ξένη χώρα, ανάμεσα σε παγωμένα βουνά, έχοντας γύρω της ανθρώπους που της έδειξαν σαφέστατα πως ήταν ανεπιθύμητη.

Ήθελε πολύ να βάλει τα κλάματα, μα συγκρατήθηκε. Τώρα ήταν εκεί. Και αδιαφορούσε για τις συνέπειες. Η εξοχότητά του έπρεπε να τη δει και να την ακούσει.

Άφησε το αυτοκίνητο σε έναν χωματόδρομο, κράτησε σφιχτά το κοιμισμένο πλασματάκι στην αγκαλιά της και κατευθύνθηκε γρήγορα προς το πρώτο σπίτι που είδε. Χτύπησε την πόρτα δυνατά, επίμονα, φωνάζοντας στα γαλλικά ότι δεν επρόκειτο να φύγει αν δεν της άνοιγαν. Οι χτύποι έγιναν βρόντοι, οι φωνές στριγκλιές. Το κλάμα του μωρού μπλέχτηκε με τις ικεσίες της. Δεν θα της άνοιγαν, το ήξερε. Προτιμούσαν να την αφήσουν να πεθάνει από το κρύο παρά να έρθουν αντιμέτωποι με την οργή του ευεργέτη τους. Του ήρωά τους. Εκείνου που περιφρουρούσε τον πολύτιμο κόσμο του ελέγχοντας με μαεστρία τις συνειδήσεις τους.

«Ανόητοι!» φώναξε στα ελληνικά. «Ένας άνθρωπος είναι κι αυτός. Ένας απλός άνθρωπος...» συνέχισε να μονολογεί στη γλώσσα της.

«Έλα μέσα» της είπε η ηλικιωμένη γυναίκα που βγήκε ξαφνικά στο κατώφλι.

Υπάκουσε. Τα πόδια της κινήθηκαν γρήγορα από φόβο μή-

πως η γυναίκα άλλαζε γνώμη. Ένωσε αμέσως τη ζεστασιά του χώρου. Το μωρό σταμάτησε να κλαίει και βολεύτηκε ανακουφισμένο στην αγκαλιά της. Κοίταξε γύρω της με μάτια θολά. Κάτω από άλλες συνθήκες θα της άρεσε όλη αυτή η απλότητα. Κάτω από άλλες συνθήκες το τρίξιμο των ξύλων στη σόμπα θα τη γέμιζε θαλπωρή και η μυρωδιά του φρεσκοψημένου ψωμιού θα σχημάτιζε ένα ζεστό χαμόγελο στο πρόσωπό της. *Ναι*, σκέφτηκε. Κάτω από άλλες συνθήκες, σε μια περασμένη, αθώα εποχή, ο ρομαντισμός της θα την έστεφε βασίλισσα αυτού του φτωχικού σπιτιού και θα την έκανε να φαντάζεται πόσο όμορφα θα ήταν να ζούσε εκεί, για να ξυπνά με τις πρώτες ακτίνες του ήλιου και να κοιμάται νωρίς, με το τραγούδι του ανέμου νανούρισμα στα αυτιά της, φυλαχτό από κάθε κακό...

«Δεν θέλουμε ξένους εδώ» της είπε τραχιά η γριά και της έδειξε επιφυλακτικά, σχεδόν απρόθυμα, μια καρέκλα. «Είμαστε ήσυχoi άνθρωποι εμείς. Δεν μας αρέσουν οι επισκέψεις».

Η κοπέλα παρέμεινε όρθια απέναντι στη γυναίκα. Αναζήτησε τα μάτια της, μα εκείνη κρατούσε το βλέμμα στυλωμένο στη σόμπα.

«Χρειάζομαι βοήθεια» της είπε ήρεμα. «Θέλω να με πάει κάποιος στο Κτήμα Ραβέν. Θέλω να δω τον...»

«Ο κύριος Γκρέι δεν δέχεται κανέναν χωρίς πρόσκληση» τη διέκοψε απότομα η ηλικιωμένη. «Και το κτήμα είναι κλειστό τις τελευταίες μέρες. Φύγε...» την παρότρυνε πιο ήρεμα. «Δεν συμφέρει κανέναν μας ο θυμός του. Από αυτόν ζούμε. Θα το ξέρεις, για να έχεις φτάσει ως εδώ» κοίταξε με νόημα το μωρό στην αγκαλιά της – ο συνειρμός της ήταν ολοφάνερος. «*Ουί*, σίγουρα θα το ξέρεις καλά...»

Ένωσε τα μάγουλά της να πυρώνουν, αλλά κράτησε το κεφάλι της ψηλά. Με θάρρος προχώρησε προς το κρεβάτι, άπλωσε τρυφερά το μωρό στο στρώμα και έκανε μεταβολή για να αντικρίσει τη γριά, που την κοιτούσε με περιφρόνηση. Τέντωσε

το μελανό από το κρύο χέρι της και της το έδειξε. Στο λιγοστό φως του δωματίου, η βέρα της άστραψε. Το σοκ που προκάλεσε στην ηλικιωμένη η κίνησή της τη γέμισε άγρια χαρά.

«Σωστά. Αυτόν σίγουρα τον ξέρω καλά» της αποκρίθηκε στον ίδιο τόνο. «Γιατί είμαι η γυναίκα του, και στο κρεβάτι σας κοιμάται η κόρη του».

Οι λέξεις ακούστηκαν σαν πυροβολισμοί. Η γυναίκα σταυροκοπήθηκε και έκανε ένα βήμα πίσω, λες και της μιλούσε ο Διάβολος. Ήταν φανερό ότι τα πόδια της ίσα που την κρατούσαν. Το πρόσωπό της φούντωσε ξαφνικά, και λεπτές σταγόνες ιδρώτα νότισαν το δέρμα της. Οι ρυτίδες της βάθυναν, και μια ανάσα βαριά σαν σίδερο βγήκε αργά από τα στήθη της. Κάτι ψιθύρισε, κάτι που μόνο η ίδια –και ο Θεός, ίσως– ήθελε να ακούσει.

«Σίγουρα σας έπεισε πως ήμουν κι εγώ ένα ψέμα...» της είπε η κοπέλα με πίκρα. «Προτιμά να προσποιείται ότι δεν υπήρξα ποτέ. Ένας γάμος είναι κάτι που συνηθίζουν οι άνθρωποι, *μαντάμ*, δεν συμφωνείτε; Και ο κύριος Γκρέι δεν ανήκει σε αυτό το ταπεινό είδος. Δυστυχώς γι' αυτόν όμως, ούτε θεός είναι» συνέχισε με κακία. «Κρίμα, γιατί τώρα θα πρέπει να αντιμετωπίσει τα πάθη που ο ίδιος προκάλεσε».

Προς μεγάλη της έκπληξη, τα λόγια της δεν προκάλεσαν οργή στη χωρική. Αντιθέτως, το δωματιάκι πλημμύρισε, λες, μελαγχολία, που έκανε ακόμα και τη φωτιά στη σόμπα να τρεμοπαίξει παραξένα.

«Είναι καλός άνθρωπος» μονολόγησε η γυναίκα. «Ποτέ μου δεν τον κατάλαβα, αλλά ξέρω πως είναι καλός. Όμως προτιμά τη μοναξιά του, τη γαλήνη του. Και εμείς το σεβόμαστε».

«Θέλω να τον δω. *Πρέπει να τον δω*» τόνισε η κοπέλα. «Καλώς ή κακώς, τώρα πια η ζωή μου έχει δεθεί με τη δική του. Λέτε να έκανα τόσα χιλιόμετρα μόνο και μόνο για να γυρίσω άπρακτη; Δυσκολεύτηκα πολύ να βρω αυτό το μέρος. Θα με

δεχτεί, θέλει δεν θέλει. Θα με ακούσει, και μετά ας κάνει ό,τι νομίζει. Τουλάχιστον δεν θα γυρίσει να πει ποτέ πως αδιαφόρησα, πως δεν έκανα όσες προσπάθειες μου αναλογούσαν».

Η ηλικιωμένη αναστέναξε. Η έκφρασή της μαλάκωσε κάπως. Εντελώς αναπάντεχα, πλησίασε την κοπέλα και, αγκαλιάζοντάς την από τους ώμους, την οδήγησε ήρεμα ως το τραπέζι και την έσπρωξε μαλακά για να καθίσει. Έκανε κι εκείνη το ίδιο. Έπειτα ξεσκέπασε ένα ψάθινο καλαθάκι με ζυμωτό ψωμί και το έτεινε προς το μέρος της. Χαμογέλασε με κατανόηση όταν η κοπέλα αρνήθηκε να φάει.

«Δεν τον αγαπάς» της είπε ήσυχα, και αυτή τη φορά τα δικά της λόγια αντήχησαν σαν πυροβολισμοί.

«Δεν ξέρω».

«Δεν τον αγαπάς» επέμεινε η γριά, με τη σοφία που της έδιναν τα χρόνια της. «Αν τον αγαπούσες, δεν θα έφευγε από κοντά σου. Όμως φοβήθηκες κι εσύ, όπως όλοι. Σε τρώαξε η φουρτούνα, και δεν είδες τον βυθό. Δεν ξέρω γιατί ήρθες, αλλά να είσαι σίγουρη πως πάλι φουρτούνα θα δεις. Δεν θα σου επιτρέψει ποτέ να γνωρίσεις τον βυθό. Όχι όσο θα καθρεφτίζεται αυτό που βλέπω τώρα κι εγώ στα μάτια σου: φόβος, όχι αγάπη· πείσμα, όχι πίστη· αμφιβολία, όχι αποδοχή».

Άθελά της, ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό της και την έκαψε. Ακόμα και η ίδια της η ανάσα την έκανε να ασφυκτιά. Ένωσε ζάλη. Αρκούσαν αυτές οι λίγες λέξεις για να γίνει το θάρρος της σκόνη. Όλοι εκείνοι οι δήθεν ατράνταχτοι λόγοι που την είχαν ωθήσει να κάνει τόσα χιλιόμετρα για να τον βρει ξεθώριασαν σαν ζωγραφιές λεηλατημένες από τον χρόνο. Τι γύρευε στ' αλήθεια από κείνον; Τι ήρθε να κάνει; Πώς θα μπορούσε ποτέ να ταιριάξει η ζωή της με τη δική του; Ακόμα κι αν λαχταρούσε να τον αγαπήσει για όσα ήταν, για όσα μάντευε πως έκρυβε ο βυθός κάτω από τη φουρτούνα, όπως είχε πει η ηλικιωμένη γυναίκα, εκείνος δεν θα της το επέτρεπε ποτέ. «Αυτός είμαι» της είχε

δηλώσει περιφρονητικά. «Και είναι πολύ αργά για να αλλάξω. Σ' ευχαριστώ για την ψευδαίσθηση, αλλά πρέπει να φύγω. Και μη διανοηθείς στο μέλλον να με αναζητήσεις».

«Θα ξυπνήσω τον άντρα μου, να σε πάει ως το κτήμα. Αλλιώς, θα χαθείς» της είπε η ηλικιωμένη σχεδόν με συμπόνια. «Ακόμα κι αν ο κύριος δεν επιθυμεί την παρουσία σου, είμαι σίγουρη ότι θα σου επιτρέψει να περάσεις εκεί τη νύχτα».

«Για να με διώξει το πρωί...» μουρμούρισε λυπημένα η κοπέλα.

«Πώς σε λένε;» τη ρώτησε η χωρική, σαν να μην είχε ακούσει την τελευταία της φράση.

«Σάνια» της αποκρίθηκε κουρασμένα.

«Ωραίο όνομα. Και τη μικρή;»

«Δεν την έχω βαφτίσει ακόμη, αλλά τη φωνάζω Ρέα».

«Εμένα με λένε Μαρί και τον άντρα μου Αντρέ. Ίσως σε ξαναδω, ίσως όχι. Όπως και να 'χει, σου εύχομαι να βρεις ό,τι ζητάς. Καμιά φορά, ξέρεις, καταφέρνουμε να βρούμε αυτό που ψάχνουμε ακόμα κι αν είναι καλά κρυμμένο. Η θέληση είναι πολύ καλός σύμμαχος, παιδί μου. Να το θυμάσαι».

Η θέληση..., σκεφτόταν ξανά και ξανά καθώς οι ρόδες του ξεχαρβαλωμένου ημιφορτηγού έβαζαν σε σκληρή δοκιμασία το αμορτισέρ αναπηδώντας στον κακοτράχαλο δρόμο. *Θέληση*. Μακάρι να μπορούσε να καρφώσει αυτή τη λέξη στο μυαλό της για να την έχει κάθε στιγμή οδηγό της. Χρειαζόταν θέληση, και μάλιστα πανίσχυρη, για να ξεχάσει πως είχε έρθει ολομόναχη ως εδώ σκοπεύοντας να αναμετρηθεί με έναν άντρα που το όνομά του και μόνο προκαλούσε δέος σε τόσους ανθρώπους. Χρειαζόταν θέληση και κουράγιο για να σταθεί ξανά απέναντί του και να αντιμετωπίσει το βλέμμα του, τα λόγια του, τον θυμό του.

Η βροχή είχε δυναμώσει. Πίσω από το θολό τζάμι έβλεπε το σκοτεινό τοπίο παραμορφωμένο. Παντού βουνά, γυμνά δέντρα και αχανείς εκτάσεις γεμάτες ομίχλη και σκοτάδι. Το φεγγάρι θολό, μικρό, ασημαντο. Και ο άνεμος ανίκητος, ένας αόρατος γίγαντας που τύλιγε τα πάντα με την παράφωνη κραυγή του. Κοσμοχαλασιά. Ουρανός και γη στο ίδιο μολυβί χρώμα – ένας σκοτεινός ωκεανός γεμάτος σκιές και δαίμονες.

«Φτάσαμε, κυρία» της ανακοίνωσε ο άντρας φρενάροντας, παραδόξως ομαλά, το ημιφορτηγό έξω από μια πανύψηλη σιδερένια πύλη. «Χτυπήστε το κουδούνι. Μπορεί να μοιάζει με το κάστρο του Δράκουλα, αλλά σας διαβεβαιώ ότι έχει όλες τις σύγχρονες ανέσεις. Πιστεύω πως θα σας αρέσει με το φως της ημέρας».

«Μερσί...» ψιθύρισε η κοπέλα ασθενικά.

Έσφιξε το μωρό προστατευτικά στην αγκαλιά της και βγήκε έξω. Σχεδόν ταυτόχρονα ο άντρας έβαλε μπρος για να φύγει. Της ήρθε να ξεσπάσει σε υστερικά γέλια. Ήταν φανερό ότι κανένας δεν ήθελε να μείνει ούτε για ένα δευτερόλεπτο απρόσκλητος εκεί.

Ένωσε το κορμί της να μουσκέυει. Τώρα πια δεν είχε χρόνο ούτε για να αμφιβάλει, και θα ήταν πολυτέλεια να μετανιώσει. Είχε απομείνει μόνη. Μέχρι και η ελπίδα πως όλα θα πήγαιναν καλά την είχε εγκαταλείψει.

«Σώπα, καρδούλα μου» ψιθύρισε στην κόρη της, που σαν από ένστικτο έδειχνε να συμμερίζεται τον φόβο της. «Εσύ τουλάχιστον δεν κινδυνεύεις...»

Μόλις αντίκρισε τον θυρεό στην πύλη του πύργου, της κόπηκε η ανάσα. Το κεφάλι του αετού, σκαλισμένο σε μαύρο μαντέμι, την έκανε να ανατριχιάσει. Ξεροκατάπιε και άπλωσε τα παγωμένα της δάχτυλα στο τριγωνικό κουμπί κάτω από το ράμφος του πτηνού. Έκλεισε τα μάτια και το πάτησε.

Τώρα δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει πίσω.

Ενενήντα πέντε μεγάλοι διασκελισμοί ήταν η απόσταση από την κεντρική πύλη μέχρι την εξώπορτα εκείνου του γκρίζου κολοσσού που η ίδια δεν θα αποκαλούσε ποτέ της σπίτι. Αυτή τη φορά δεν ήταν η παγωνιά η αιτία της ανατριχίλας της. Και οι περιγραφές του Ζακ, παρά τη γλαφυρότητά τους, αποδεικνύονταν τώρα ανίκανες να αποδώσουν έστω και ένα ψήγμα της πραγματικότητας. *Μαυσωλείο*, σκέφτηκε αυθόρμητα. Μια γοτθική πινελιά σε πίνακα φιλοτεχνημένο από σύγχρονο καλλιτέχνη. Γιατί δεν έλειπε η τεχνολογία, απ' όσο πρόλαβε να δει. Υπήρχαν παντού προβολείς για να αναδεικνύουν τη μεγαλοπρέπεια του κτίσματος, και σίγουρα εκείνο το γαλάζιο φωτάκι στο οριζόντιο δοκάρι της πόρτας σήμαινε την ύπαρξη συστήματος συναγερμού, και μάλιστα από τα πλέον εξελιγμένα.

Κοντοστάθηκε στο κατώφλι αναποφάσιστη. Έσφιξε τα χείλη και, αφού έκλεισε για λίγο τα μάτια, θυμήθηκε. Η σκέψη της ταξίδεψε στο πρόσφατο παρελθόν, και η γνώριμη πια αίσθηση της εξαπάτησης πλημμύρισε κάθε κύτταρό της. Είχε κι αυτή δικαίωμα να είναι θυμωμένη. Ο δικός της λόγος έπρεπε να έχει την ίδια βαρύτητα με τον δικό του. Υπήρξε πιόνι του, υποχείριό του σε έναν πόλεμο ανάμεσα στο καλό και στο κακό, και μάλιστα χωρίς να ξέρει πότε ακριβώς υπηρετούσε το ένα και πότε το άλλο. Απανωτά ψέματα, υποκρισία, λάθη...

Οπλισμένη με το ίδιο εκείνο θάρρος που την είχε ωθήσει να πάρει το πρώτο αεροπλάνο για τη Γαλλία, τέντωσε το χέρι και χτύπησε το κουδούνι. Η τέλεια ηχομόνωση δεν της επέτρεψε να το ακούσει, αλλά επανέλαβε την κίνηση πολλές φορές, αδιαφορώντας για την πιθανή ενόχληση του οικοδεσπότη. Τι θα μπορούσε να της κάνει τώρα πια; Δεν ήταν αυτή ο εχθρός στον πόλεμό του.

Ήταν προετοιμασμένη για όλα, εκτός από αυτό που αντίκρισε μόλις άνοιξε η βαριά πόρτα. Κάτι πήγε να πει, αλλά οι λέξεις μπερδεύτηκαν στο λαρύγγι της και μετατράπηκαν σε

ένα στριγκό επιφώνημα. Η ξαφνική χλωμάδα της έδωσε γρήγορα τη θέση της σε ένα ανεπιθύμητο πορφυρό χρώμα, που απλώθηκε από τα ζυγωματικά μέχρι και τους λοβούς των αυτιών της. Κατά τα φαινόμενα, ο... πυργοδεσπότης δεν προτιμούσε καθόλου τη μοναξιά. Απεναντίας, είχε παρέα μια πολύ εντυπωσιακή γυναικεία παρουσία, με σχεδόν ανύπαρκτη περιβολή, μακριά μαύρα μαλλιά και δεκάδες προδοτικά σημάδια που κραύγαζαν ότι δεν απολάμβανε μια απλή διασκέδαση, αλλά ένα κανονικό ξεφάντωμα.

«Πού είναι ο Ρωμ...;» ρώτησε. «Ο κύριος Γκρέι;» διόρθωσε αμέσως.

«Κι εσείς είστε η...;» την κοίταξε με νόημα η όμορφη Γαλλίδα, υψώνοντας τα καλοσηματισμένα της φρύδια με απορία.

Η Σάνια δεν έκανε τον κόπο να της απαντήσει. Ήταν πολύ οργισμένη για να μπει στη διαδικασία να κάνει πολιτισμένο διάλογο με μια γυναίκα που μόλις είχε σηκωθεί από το κρεβάτι του εραστή της. Λίγο ακόμα και θα της σάλευε. Ποιος ήταν επιτέλους ο άντρας που είχε παντρευτεί; Για πόσα και τι είδους περισσότερα από αυτά που είχε κάνει ήταν ικανός; Πώς τολμούσε να...;

Η κοπέλα την άδραξε απ' το μπράτσο. Φαινόταν κι εκείνη θυμωμένη. Έριξε μια ματιά στο μωρό και συνοφρυνώθηκε.

«Ποια είσαι;» είπε νευρικά. «Περίμενε. Εγώ και ο Άλεξ...»

«Ξέρω πολύ καλά τι κάνατε εσύ και ο Άλεξ δευτερόλεπτα προτού χτυπήσω το κουδούνι! Δεν είμαι χαζή. Και, ειλικρινά, δεν μ' ενδιαφέρει. Μόνο μαζέψου λίγο, σε παρακαλώ, γιατί δεν είμαι υποχρεωμένη να ανέχομαι αυτό το θέαμα».

«Μιλάς πολύ καλά τα γαλλικά» παρατήρησε η κοπέλα, δίχως να συμμορφωθεί με την επιθυμία της άγνωστης επισκέπτριας.

«Είχα πολύ καλό δάσκαλο».

«Θα πρέπει να είσαι η...»

«Θέλω να τον δω!» τη διέκοψε άγρια η Σάνια. «Φώναξέ τον!»

«Εντάξει» υποχώρησε, κάπως θορυβημένη τώρα, η κοπέλα. «Περίμενε εδώ. Δίπλα στο τζάκι είναι η κάβα. Βάλε κάτι να πεις, θα σου χρειαστεί» την παρότρυνε και με νωχελικό, σχεδόν βαριεστημένο βηματισμό άρχισε να ανεβαίνει την εσωτερική σκάλα.

Η Σάνια δεν μετακινήθηκε ούτε χιλιοστό. Με την καρδιά της να χτυπά ξέφρενα από θυμό και ταπείνωση, παρατήρησε το αργό, ηδυπαθές λίκνισμα της άλλης καθώς ανέβαινε τη μαρμάρινη σκάλα. Άρχισε να τρέμει. Τι γινόταν εδώ; Πόσο εύκολο ήταν, τέλος πάντων, να αλλάξει ζωή και χαρακτήρα ένας άνθρωπος που επί δεκαοχτώ ολόκληρα χρόνια κρατούσε όλο το σύμπαν έξω από τον κόσμο του; Άλλα της είχε πει ο ίδιος και ο Ζακ. Άλλα την είχαν αφήσει να καταλάβει οι πράξεις του. Και αυτή, η ηλίθια, τα είχε πιστέψει όλα. Σχεδόν τον είχε λυπηθεί κιόλας. *Ο καημένος...*, είχε σκεφτεί. *Τόσο μόνος, τόσο σημαδεμένος από τη μοίρα, τόσο αδικημένος...*

Δαγκώθηκε για να εμποδίσει τον λυγμό, και το βλέμμα της πλανήθηκε ταραγμένο στον χώρο. Η καρδιά της σφίχτηκε, τρόμαξε. Παντού μαύρο, γκρι και μπλε σκούρο· αψιδωτές οροφές και έπιπλα βγαλμένα, θαρρείς, κατευθείαν από τον Μεσαίωνα· μαύροι δερμάτινοι καναπέδες και ασορτί πολυθρόνες· χαλιά με εκκεντρικά σχέδια σαν φλόγες· μεταλλικά κηροπήγια και παμπάλαιοι καθρέφτες· αμπαζούρ με σώμα δράκου και πόμολα με κεφαλή αετού. Μόνο το τζάκι ανέδιδε κάποια ζεστασιά και ασφάλεια, αλλά μάλλον ήταν ψευδαισθήση κι αυτό, όπως οι υποθέσεις της.

Ζαλίστηκε. Το μόνο που την εμπόδιζε να λιποθυμήσει ήταν το μωρό της. Αν έπεφτε, θα το παράσερνε μαζί της. Άθελά της το έσφιξε τόσο πολύ που το πόνεσε, και εκείνο έβαλε τα κλάματα.

Πάσχισε να το καθησυχάσει. Δεν έπρεπε να είχε έρθει ως εδώ ψάχνοντας για απαντήσεις που ήξερε ότι θα την πλήγω-

ναν. Έπρεπε να το είχε φανταστεί. Έπρεπε να είχε ακούσει τις προειδοποιήσεις της ξαδέρφης της και να μείνει πίσω, στον ισορροπημένο, ασφαλή κόσμο της, μακριά από όλη αυτή την παράνοια που υποψιαζόταν αλλά, αγνοώντας την, είχε αποτολμήσει να την αντιμετωπίσει. Τι αφελής που είχε αποδειχτεί! Δεν ήταν τυχαίο. Είχε γνωρίσει από πρώτο χέρι τα σκοτάδια του μυαλού του, κι όμως είχε αψηφήσει βλακωδώς τον κίνδυνο. Νόμιζε πως...

ΑΝ ΤΟΝ ΑΝΕΜΟ ΡΩΤΗΣΕΙΣ

Ο σκληρός πρώην λεγεωνάριος Άλεξ Γκρέι, που κάποτε, ως Ρωμανός Κατράς, κατηγορήθηκε άδικα για ένα στυγερό έγκλημα και αναγκάστηκε να γίνει φυγάς, επιστρέφει στην Ελλάδα αποφασισμένος να ανακαλύψει την αλήθεια και να αποτινάξει το στίγμα του φονιά. Για να τα καταφέρει, όμως, δεν θα διστάσει να εκμεταλλευτεί και να εξαπατήσει τη μόνη γυναίκα που θα ερωτευόταν ποτέ.

Η Σάνια Παρίση ήταν μικρό κορίτσι εκείνο το μοιραίο βράδυ που ο Κατράς γκρέμισε τον κόσμο της, και το ισχυρό σοκ διέγραψε τις επώδυνες αναμνήσεις της. Η οικογένειά της την αγκάλιασε με αγάπη, πάντα προστατεύοντάς την, αλλά με την επιστροφή του Κατρά όσα της έχουν πει για τα γεγονότα εκείνης της τραγικής νύχτας αρχίζουν να κλονίζονται. Η αφύπνιση της μνήμης της παίρνει τα ηνία, αποκλύπτοντας μια άλλη εκδοχή του παρελθόντος.

Ο Άλεξ και η Σάνια αναπόφευκτα βρίσκονται αντιμέτωποι με την οδυνηρή αλήθεια και με το πραγματικό πρόσωπο των γύρω τους, καθώς οι μάσκες πέφτουν η μια μετά την άλλη.

Κι αν ο άνεμος παρέσυρε τα πάντα μια φορά κι έναν καιρό,
μόνο ένα μοιάζει ακλόνητο στο σαρωτικό του πέρασμα.

Η αγάπη.

